

Падь

КУПИТИ

Про книгу

Ціна власної розгадки заплутаного історико-психологічного ребуса — десяток молодих життів. Ціна порядності й професіоналізму — особисте життя. Детектив «Падь» від Сергія Синюка — досвід дев'яностих, пронизливо актуальний і для сьогодення. Для широкого кола поціновувачів гостросюжетного жанру.

Сергій Синюк

Падь

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7873-3

Сергій Синюк

Падь

Серію «Детективна агенція М» засновано 2019 року

Ціна власної розгадки запутаного історико-психологічного ребуса — десяток молодих життів.

Ціна порядності й професіоналізму — особисте життя.

Детектив «Падь» від Сергія Синюка — досвід дев'яностих, пронизливо актуальний і для сьогодення.

Для широкого кола поціновувачів гостросюжетного жанру.

Вона не знала — чи то повірити і пізніше придушити його. Чи не повірити — і придушити її. Зараз же...

Стася уважно слідкувала за сусідкою і лівою рукою погладжувала стару, відполіровану на руків'ях качалку, якою розкачувала тісто на вареники, коли та прийшла. І якби на обличчі сусідки мелькнула найменша тінь брехні чи зацікавленості її, Стасиною, реакцією, та качалка негайно врізалась би в білястий проділ між хвилями хімічної завивки на сусідчиному тімені. І Стася не просто подумала про це. Вона відчула, що справді здатна зараз це зробити. Але ні в очах, ні в голосі сусідки не було нічого такого — хіба трішки співчуття до сестри по нещастю — обдуреної баби...

— ...Моя Надійка каже: «Дядь Вітьова машина щодня біля бурси чи біля гуртожитку!». Питаю її: «Як — щовечора?» Вона киває — так, мовляв. «А що йому там треба? — питаю. — Виховательку яку, чи що?» Навіть не подумала серйозно, так, щоб пошуткувати. А вона сміється: «Виховательки там — дві старі кракаділи, а от є дівки з селючок — такій даєш за ніч двадцятку, і роби з нею, що хоч». Ти

колись хвалилась, що твій Вітька по бабах не шастає, а я ще тоді подумала, раз по нормальних не шастає — значить може бути якесь збочення. Всі вони тепер такі, прибабахнуті... — сусідка зітхнула. — Ти не думай, що я для того, щоб позлорадствувати, чи щось таке... Просто — брехні не люблю, та й ти будеш знати, що з ним робити.

Піднялася тяжко з білої пластикової табуретки і пішла з квартири квадратним дубовим кроком. Стася якось механічно відзначила в думці, що сусідці — тридцять чотири і два роки тому вона вигнала чоловіка, заставши його з якоюсь лахудрою... Може й справді, співчуває?

З брехунця обізвалось мажорним акордом позивних обласне радіо. Вісім годин. Віктора досі нема з роботи. З роботи? Криво усміхнулася, чи то з наївності своєї, чи зі звички? Може, він і зараз там — в обіймах якоїсь біленої перекисом «піонерочки»? А їй весь час толкує, що працює над дисертацією, збирає матеріал. Вона пожаліє його, коли він приїде втомлений, принесе на диван вечерю... Дурепа! Хай би й жер там де... де збирає свої «матеріали». До речі — про матеріали. Справді, а чого це він, відкривши в комп'ютері нову папку «Дисертація» попросив її туди не лазити? І клацає на компі в основному тоді, коли вона вже спить?.. І дві дискети в шухляді поклав під книжку... Стася відтерла з рук тісто й пішла в спальню. Підсіла за столик, на якому базувався їх «пентіум», поклацала потрібними тумблерами, кнопками, почекала, поки машина завантажилася, і поклала руку на «мишку». Знайшла папку, розкрила. Око зразу відмітило, що багато файлів мають графічне розширення. Дала команду відкрити один з них. За дві секунди на моніторі з'явилася фотографія голої дівчини. Наступний — те саме. Третій — знову. Причому на знімках були саме дівчатка — молоденькі, не дуже сформовані... Стася звернула увагу на назви файлів «16300», «05899», «41199». Та це ж число, місяць, рік... Виходить — він не тільки спить з ними, але й фотографує. Всіх, чи тільки тих, що найбільше сподобалися? А сьогодні?.. Стася відкрила тумбу й обімліла — фотоапарата на місці не було...

Щось кольнуло їй в груди і вона подумала, що помирає. Їхнє життя — таке влаштоване, таке затишне, репнуло, як необережно поставлений на стіл перестиглий кавун. Тільки купили оцю квартиру, тільки пригнали «Славу» — машина невелика, але новенька, дешева — і з

запчастинами проблем ніяких. І думалося — скоро він захиститься, а тоді можна буде подумати про якусь малечу. А тепер? Що буде тепер?

І шкода їй стало всього — і квартири, і машини, і тієї дитини, що їй зачата ще не була. І себе — найбільше. Що обдурена бувала чи не щодня, а вірила їй на добре щось сподівалася...

Ключі забряжчали в замку, і вона не могла ні завити, ні розплакатися. Швидко перекинулася на свою програму. Втупилася в графік випробувань, придушуючи в собі бажання вискочити в коридор і вчепитися нігтями йому в обличчя. Зараз вона ненавиділа його хвилястий, пшеничного відливу чуб, розумні карі очі, впертий хрящуватий ніс і різкі вилиці, які частіше трапляються в бетонних солдатів на пам'ятниках, ніж у живих людей. Ненавиділа всі сто вісімдесят сім сантиметрів його зросту, його широкі міцні руки і трошки зіщерблений збоку передній верхній зуб, взагалі всю його посмішку.

— Все, Стасю, все! — щасливо видихнув Віктор і подав Стасі букет, якого вона навіть не зауважила раніше. — Закінчив збирати попередній матеріал. І з завтрашнього дня — сідаю писати!

Квіти здивували. І замість готового зірватися з уст «Де ж ти збирав той матеріал? З піонерочками?» спиталося зовсім інше:

— А чого квіти мені? Я ж матеріалу не збирала.

— Просто для мене найкращий спосіб підняти собі настрій — це підняти настрій тобі. А побути вечір біля тебе в Гарному Настрої — це ціле свято, — сказав Віктор і витяг з кишені плаща пляшку шампанського.

— Ого! — скинула вгору брови. — А ми можемо собі таке дозволити?

— Скоро ми зможемо дозволити собі ще й не таке, — відповів він і поцілував її.

З цим поцілунком тріснула її недовіра. І весь вечір вона була щаслива. Бачила і хотіла бачити тільки який він уважний та лагідний, як добре їй з ним...

— І тобі зовсім не страшно? — спитала Ольга і тут же осіклась — питання вийшло чи то дитяче, чи то зовсім дурне... Людину хтозна-що

чекає, полковник сказав, що останній строк — до завтра, а коли Світлана не надумає — то її вб'ють...

Але та якось сумно посміхнулася:

— Моєму тілу страшно, — поклала підборіддя на коліна і додала, — але моє тіло — це ще далеко не вся я.

Світлана взяла в руки кишеньковий Новий Заповіт, який якось зберегла при собі, незважаючи на обшуки.

— Отут написано: «Коли ви живете за плоттю, то помрете, але коли духом умертвляєте діла плотські — то будете жити»... Жити там, розумієш? — Світлана показала рукою кудись вгору і аж просвітліла на обличчі. — Я не кажу, що це земне життя для мене нічого не варте, я багато чого чекала від нього, але від того чекаю набагато більше. І якщо зараз дам собі слабину, згоджусь на те, до чого мене хочуть змусити — того всього вже не буде. Тож, певно, варто перемучитися день, щоб потім мати блаженну Вічність.

«Вона говорить так, ніби точно знає про це, — обпекла Ольгу думка. — Ніби звідси, з цього кубла розпусти, закинутого в глушину, побачила ту вічність». А Світлана, ніби прочитавши цю думку в її очах, додала:

— Сам Господь обіцяє: «переможцеві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім».

— Але кого ти маєш перемогти? — здивувалася Ольга.

— Свій страх. А ще ту нечисть, яка володіє людиною, що запроторила нас сюди.

— А ти знаєш, хто це?

— Знаю!

— І зовсім не хочеш помститися?

— Господь сказав: «Лишіть помсту мені — і я віддам». А ненавидіти треба гріх, а не людину, якою він заволодів...

Вони говорили ще довго, доки не зазирнув у віконце прозорий балканський світанок. Рипнули двері вузької комірчини і кудлатий кучерявий здоровань, вказавши на Світлану, зробив закличний жест. Світлана легенько посміхнулася Ользі й сказала самими губами:

— Виживи. Виживи і молися...

Заснула вона легко і швидко. Але посеред ночі на неї накинувся кошмар. Все, що було перед тим у них з Віктором, у сні було в нього з якоюсь дитинякою. Сон був настільки реальним — до запаху, до металевого рипу сітки, що навіть прокинувшись, вона не могла струсити його з себе. Швидко зготувала Віктору сніданок і втекла на роботу...

Там Стася пригадала шефу всі свої надурочні роботи і позанормові навантаження і попросила три дні відгулу. Шеф, несподівано для неї, не заперечував. Воно й не дивно — великих закупок лісу поки що не планувалося, а коли вони будуть — краще, щоб Станіслава Броніславівна була в формі...

Легкий успіх нагадав Стасі, що нахабство — друге щастя і вона попросила, щоб цей відгул оформили їй як відрядження. Шеф глянув на неї здивовано і, як на мить здалося, задоволено. Сказав, що зробить. Стася подякувала і спитала, чи може виїхати негайно. Шеф сказав, що може, але щоб за три дні була і щоб зайшла на всяку виставку будматеріалів, якщо така трапиться. Зрештою, повз виставку Стася не пройшла би й сама.

Вона стала таким цінним для фірми спецом через дві причини. По-перше — зовнішність. Ніхто не чекав від тендітної, веселої, ніби легковажної жінки, залізної хватки, чіпкого ока і глибоких знань. А це якраз і була друга причина: так вийшло, що з дев'ятого класу вона пішла в лісотехнікум, а звідти, з червоним дипломом — на відділ менеджменту в інститут культури. Так що в своїй конторі, що займалась будівництвом, ремонтом і всім, пов'язаним із житлом, вона працювала за трьох і за двох одержувала зарплату. Шеф не пробував затримати їй гроші і не приставав з різними там...

Стася вискочила на вулицю, кинулась до тролейбуса. Не встигла на нього і тут же зупинила себе. Спішити все одно не було куди. До автобуса на Київ лишалося ще півтори години, а до поїзда, взагалі, майже три...

Діватися не було куди. Зліва — високий бетонний бордюр загородження, справа — здоровезний «MAN» з напівпричепом, що саме набирає швидкість. А попереду — біла «БМВ», яка щойно

перебравшись з правого ряду, ні з того ні з сього, різко загальмувала. Швидкий удар по гальмах призупинив яскраво червоний «Москвич-пікап», проте інерція розігнаної до сотні кілометрів за годину машини була надто великою — і бампер «Москвича» з глухим хрустом втиснувся в багажник «німкені». Тут же розчинились передні двері «БМВ», вискочили два кремезні хлопці.

— Ти що, спиш за кермом? — визвірився чорнявий водій до білявої дівчини в білій футболці, яка повільно вийшла з «Москвича», яким керувала.

— У вас «стопи» не горіли, — сказала вона якимось невпевнено.

— Та воно сліпе! — вигукнув водій, звертаючись до коротко стриженого круглоголового пасажира.

— Зараз тобі менти розтолкують в кого що не горіло, — гаркнув чорнявий до дівчини.

Круглоголовий розвів руками:

— Згідно з Правилами ви мали забезпечити дистанцію до транспортного засобу, що йде попереду... — він скрушно похитав головою, потім гарячково скинув вгору погляд.

— Слухай, Колюнь, а може, не треба міліцію?

— Як то не треба? — заревів Колюня. — З багажника гармошка зробилася. Хто мені за нього заплатить, ти?

— Я ні, — кивнув Колюні круглоголовий. — Але ця панночка певно співвласниця якогось підприємства чи торгової точки. Зараз поїдемо до Антоновича, він прикине, скільки це, — широким рухом руки круглоголовий обвів пом'ятий багажник, — буде коштувати, панночка тобі заплатить та й усе. Візьміть до уваги, що суд рахує збитки за магазинними цінами, а Антонович для Колюні зробить набагато дешевше, як для свого. То як?

— А якщо я не маю при собі стільки? — спитала дівчина і її обличчям на мить пробігла крива посмішка.

— Теж не страшно. Там, поруч зі станцією, є нотаріальна контора, — напишете боргове зобов'язання на ту суму, а потім віддасте. Згодні? — лагідно спитав круглоголовий.

— Чи почекаємо міліцію? — гаркнув Колюня.

— Ні, міліції не треба, — похитала головою дівчина. Круглоголовий і Колюня переможно презирнулись і на мить випустили її з очей. І їй

вистачило тієї миті, щоб через вікно сягнути за спинку водійського крісла. А коли випросталась — у руці промовисто чорнів довгий, важкий, не схожий навіть на майже іграшковий «макаров», пістолет. Дівчинина апетитно пересмикнула затвор і опустила пістолет до посірілого обличчя Колюні. — Я сама — міліція! Мордами до асфальту, руки за голову!

— Т-ти чого? — спитав Колюня.

— Ану! — ворухнула стволом білявка і в очах її проскочив недобрий вогник. «БМВ»істи поспішно лягли на асфальт.

А через двадцять хвилин шаленої гонитви, під час якої хлопців добряче пом'яло в металевому кузові пікапа, їх, зв'язаних капроновим страховочним шнурком, виштовхнули у вестибюль обласного УМВС.

Здоровенний старший сержант, що сидів на вахті, аж підвівся від такого видовища. З-за спини скручених, як середньовічні розбійники, чоловіків вийшла міцно збудована, одного з сержантом зросту білявка, в торкнутій брудом футболці і темно-синіх спортивних штаних з ядуче-жовтими лампасами.

— Привіт, старшенький! — усміхнулася вона старшому сержанту і цього разу усмішка, що відкрила виразні білі передні зуби, була світлою і приязною. — Де тут у вас приймають дорожніх здирників?

— А ви хто будете? — поцікавився старший сержант.

— Володю, мені за тебе соромно, — почувся від сходів насмішкувато-начальницький басок. — Своїх треба впізнавати за кілометр... Виклич Сашка Гордовського з «Кобри», — порадив старшому сержанту інтелігентний чоловік років під тридцять, схожий радше на сільського вчителя географії на курсах підвищення кваліфікації, ніж на оперативного уповноваженого карного розшуку.

Але то був Ігор Гнатюк, спокійний і розсудливий опер.

Він підійшов ближче і вони спочатку незграбно стукнулись плечима, але за мить обнялися.

— Звідки ти, Ілонко? І куди?

— До вас. В службу охорони.

— Що? — в очах якась розгублена радість. — Назовсім?

— Назовсім! В машині наказ, зараз іду представлятись Дідові...

— Що тут, Володю? — так само від сходів спитав капітан-даїшник.

— От товариш старший прапорщик твою роботу зробила, — вказав на скручених чолов'яг Віктор.

— Тобто? — даїшник недовірливо зиркнув на Ілону. Та представилась:

— Старший прапорщик Оленич! По дорозі до місця призначення наткнулась на цих двох громадян, які влаштували мені зіткнення з їхнім «БМВ», а потім пропонували владнати все без міліції, але за гроші.

— Так, — усміхнувся капітан, — була така інформація... Ну що ж, ходімо розбиратися і писати папери.

— Там на трасі «БМВ» лишилось, аварійкою блимає. Розпорядіться хай сюди приженуть, — порадила Ілона.

— Зробимо, — кивнув капітан. — Ідемо?

Ігор притримав Ілону за руку.

— Якщо не влаштуєшся, зразу дай знати. А якщо влаштуєшся — приходь на сьому годину до нас.

— А зручно?

— Не те слово. Сьогодні моїй Лесі двадцять сім. Ласкаво просимо.

Двері відчинив Ігор.. Усміхнувся їй змовницьки, заклично повів рукою від дверей у коридор, шепнув на вухо:

— Заходь... — і вже голосно, урочистим тоном проголосив. — Лесю, глянь, хто до нас прийшов!

Спочатку, як повітря перед поїздом метро, прошелестів легкий аромат свята, а вже слідом за ним — випурхнула мініатюрна, тонкостанна, коротко стрижена жіночка.

На порозі кімнати вона на секунду зупинилась, здивування забило їй вдих, а потім вона ступила крок вперед і видихнула:

— Ілонка!

— З Днем народження! — Ілона подала велику коробку цукерок, а потім — обняла Лесю і поцілувала в щоку.

Та у відповідь коротко притулилась до неї і сказала:

— Проходь, сідай! — і за руку ввела Ілону до урочисто накрытого столу. — Яким вітром?

— Справді, розкажи, — кивнув Гнатюк, — бо я сам нічого толком не знаю.

— Та чекай ти! — махнула рукою Леся. — Дай людині по-людськи випити і наїстися. Вітю, не спи, розливай! — звернулася до незнайомого Ілоні худого молодика з якимось, не те, щоб великим, але цікавим носом.

— Горілки чи вина? — спитав Віктор в Ілони.

— Вина. Завтра зранку на роботу.

— На роботу? — одночасно спитали Леся, Віктор і Гнатюк, а Віктор іще встиг допитати. — А ким і де?

— Командиром підрозділу охорони в «Титані».

— Це в Кравчука? — усміхнувся Гнатюк. — Будеш займатися справді міліцейською справою.

— Це якою? — спитала Ілона.

— Захищати. В Кравчука на цьому — пунктик. Мовляв, ловити злочинців — то діло нехитре. А от вберегти конкретну людину чи якийсь об'єкт — оце річ.

— Може, він і правий, — зітхнула Ілона. — Бо я тішуся тим, що відколи служу нікого не вбила. — Потім весело стріпнулася. — Але вистачить про це, пиймо за іменинницю! — Ілона взяла фужер з вином, підняла його. — Наша Олександра — гарна жінка, любить свого чоловіка і не боїться в цей тяжкий час заводити дітей. Молодець! — Вона простягла руку до Лесі і цокнулася. — Твоє здоров'я, — і випила.

Слідом випили і всі решта — господар дому розумний і витриманий хлоп Ігор Гнатюк, який два роки тому повернув за допомогою Ілониної спецгрупи розкішну операцію, а вони особисто спочатку капітально пересобачились, а потім — по-справжньому потоваришували і його дружина Леся, з тихого і лагідного обличчя якої можна малювати ангела, якщо ангели бувають темно-русяві, подружка із Лесиної роботи, фарбована шатенка з рубаними вилицями і трохи тіснуватим голубим платтям, сусід Віктор із вишуканими манерами, як у кіно, і якийсь малоприємний, коротко пострижений тип, із важким як у якогось диктатора з підручника підборіддям і повними губами, що дозволив собі заявитись на гостину в спортивних штанах.

— Закусуйте! — гукнула Леся і кинула Ілоні на тарілку якоїсь чудо-картоплі, що пахла консервою в олії...

За хвилину-другу Ігор глянув на її тарілку і, побачивши, що вона порожня, усміхнувся і сказав:

— Ілоно, ми з жінкою, як на голках. Розкажи нарешті, як ти сюди попала?..

— В управлінні кадрів знайшлись добрі люди, — відповіла та. — Після госпіталю комісія визначила, що про батальйон можна забути. Думала, що викинуть мене, та й по всьому. Але, певно, хтось злякався, що коли мене просто виставити на вулицю, я чого доброго подамся на співпрацю з організованою злочинністю. То й запропонували мені на вибір — папірці у відділі кадрів, паспортний стіл в Охтирці, або оця, як ви сказали «сама міліцейська робота» тут, у вас. Я подумала, що тут хоч люди знайомі — і приїхала.

— І правильно зробила, — кивнув головою Ігор. — З гуртожитком тобі вдалось?

— Так, дякую, — усміхнулась Ілона.

Хвилювання Ігоря були даремні, в кабінеті начальника облуправління полковника Хмілецького її вже чекав ордер на кімнату в гуртожитку управління, а ще — нове начальство — підполковник Кравчук, начальник підрозділу охорони «Титан», який і повідомив їй із завтрашнього дня очолити охорону Обласного історико-краєзнавчого музею.. Та чи й могло бути інакше, якщо добра душа — полковник Левчунь із управління кадрів перетелефонував Кравчукові і сказав, що посилає до нього неоціненного спеца, привченого до ініціативних самостійних дій, але цей спец, незважаючи на три зірки в рядочок, орден і два поранення, насправді — бите життям дівча, яке до того ж тільки недавно витягнули з того світу...

Ілона спочатку помітила, як скинулась Леся, а вже потім вухо піймало басовитий, вимогливий крик. З легкістю і швидкістю, на які здатна тільки мати, в якої плаче дитина, Леся зникла за дверима спальні, слідом побігла подивитись і подружка в тіснуватому платті. Підвелася й Ілона, бо вона вже багато разів чула про це маленьке створіння, назване на її честь, але ще жодного разу не бачила...

Звільнена від кусючої мокрої марлі дівчинка заспокоїлась і якось весело розглядала лагідне збіговисько довкола.

— Встала наша маленька Ілонка, — засвітилась усмішкою Леся. — На-но, потримай.

В Ілони заперло дихання, а руки задерев'яніли від хвилювання. Дитини на руках вона ще не тримала. Ніколи в житті. Певно, й маленька Ілонка почувалась на цих дерев'яних руках не дуже зручно, бо, полежавши мить спокійно, — заворушилась і запхикала. Ілона злякалась, що маля зараз впаде. Миттєво змокрили долоні і скроні, серце обірвалось кудись вниз. Притиснути до себе? А якщо пошкодить?

Леся ловко розстелила новий підгузник, перехопила малу. А Ілонине серце наповнила суха гіркота... «Тобі, бабо, пішов двадцять восьмий рік, ти здорова і, кажуть, нічого така з себе, а дитини тримати в руках не тямиш»... І тихенько вийшла назад у велику кімнату...

Там щойно увімкнули телевізор, але по криваво-червоному екрану вже повзли титри і видно було, що чоловіки помітно цим розчаровані.

— Проспали! — ляснув себе по коліну Віктор.

— Чекай, чекай! — придивився до розгорнутої газети Ігор. — Тут написано, що о двадцятій десять — ця передача, а о двадцятій двадцять — уже кіно. Видно — опечатка в програмі.

— А хотілось додивитись, на чому він закінчить.

— Про що це ви? — спитала Ілона.

— Про новий документальний серіал Віктора Суворова про початок війни.

Ілона згадала розмови між хлопцями у батальйоні.

— Суворов, це той, що толкує, ніби Сталін планував почати війну першим?

— Точно, — кивнув Віктор.

— І не тільки толкує, але й береться переконливо це довести, — сказав Ігор.

— Точніше береться, але з одного кінця, — вперше заговорив той стрижений хлоп з неприємним обличчям.

— Отакої! — повернувся до нього Ігор. — А я думав, що ти його одностудець, сам же ще коли казав, що БТ — типовий танк-агресор.

— Казав, — кивнув стрижений.

— І він це дуже гарно розказував. З прикладами і картинками, — додав Віктор.

— А при цьому «забув» додати, що ці танки-агресори випускали тільки до грудня 1939 року, а потім поставили на конвеєр Т–34.

— Ну й правильно! — переможно вигукнув Ігор. — Бо Т–34 — це прямий розвиток БТ. Так і в журналі писали! — здавалось такий «удар» мав змусити опонента здатися, але той тільки всміхнувся.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ